

**GERARD
BOMBOI**

REMEMORADORS

**GERARD
BOMBOI**

REMEMORADORS

Antoni Bellver Tirado

El neurocomunicador cridava pel passadís. El seu to fred i agut va alertar en mil·lèsimes de segon a O'not, que només estava a un gest somàtic de contestar. La conversa entre els dos testimonis es va iniciar, un en la penombra de les ruïnes subterrànies, l'altre en la superfície. Les seues paraules estaven constretes per l'evidència que tot estava sent recordat en la caixa negra que els dos portaven.

—Drareg.

—O'not. Com ha sigut el registre sota l'arena?

—Ací el món d'abans només ha canviat de color. La ruïna floreix per dins. Les espècies que encara perduren han reclamat el seu espai, l'aire és tan distint... humida i fràgil, la vida insisteix.

—No estàs sol. —Drareg el va tallar ràpidament. No era si més no una pregunta, era una afirmació tan seca i polsosa com el desert que els dos portaven xafant setmanes.

—Viuen tres. I no es van ocultar en veure'm arribar. Es reuneixen entorn d'un arbre, li parlen en veu baixa. Pot ser que fora ací molt abans que ells. I un d'ells és qui ho ha sembrat tot. No hi ha capella, no hi ha ofrenes elaborades: només hores per les quals la llum es cola, amb prou faenes, a través del sostre danyat. I aprofiten per a banyar les seues arrels amb aigua. Mentre l'arbre continue en peu el seu món no haurà acabat del... —El senyal es va perdre per uns instants.

Desenes de metres més amunt, una ciutat emergia del desert com un cadàver enterrat a mig fer. Mentre Drareg esperava recuperar la línia de comunicació, va parlar directament a la seua caixa negra.

—En els informes oficials el planeta està inhabitat. —Tècnicament no menteixen —va pausar els seus pensaments—; per a la confraria, això no compta com a vida—. Però la vida perdura, encara que la gent d'aquestes ruïnes a penes es mou; reduïdes a mantes i ossos. Algunes ja només carreguen amb si les seues històries. Aquesta ciutat sembla una agonia prolongant-se.

Drareg es va girar de nou cap als carrers, convertits en clivelles polsoses. Va reconèixer alguns dels pobladors del lloc. Amb ells ja havia tingut alguna xarrada. Va dirigir la seua veu cap al comunicador, on O'not l'esperava.

—Ací a dalt el més semblant són els escribes. Hi ha dos d'ells: un ha pogut ensenyar a l'altre. Sostenen tauletes oxidades i eviten els suburbis; l'escassetat els fa perillosos. Escriuen noms a les parets; els morts, supose. Graven la seua història mentre aparten la pols incrustada en els murs que encara se sostenen. També vaig trobar una forma mínima d'intercanvi. He estat observant, sense interrompre, com una figura ven dosi d'aigua, encara que no semblen tenir moneda —amb un gest ínfim va ajustar el focus del sensor que subjectava a la seua mà, capturant per última vegada en la seua memòria el tema del seu encàrrec—. Així i tot, com no anaven a decidir quedar-se ací, abrigallats per les restes; si l'única cosa que els envolta és el desert que s'estén en totes direccions.

—Ni vent, ni soroll. L'arena registra cada pas. Hi ha una urgència, com un crit de socors. —va sentenciar O'not. L'arena, una vegada abandonades les ruïnes, s'estenia fins on els escàners més sofisticats podien intuir—. Arribem tard. No som nosaltres l'ajuda que necessiten. Aquesta ajuda, directament, no va arribar ni arribarà.

Perdut i assedegat, un viatger arrossegava el seu cos cerós enfront de les mateixes dunes, les mateixes roques, les mateixes albes i terribles nits de Bélem, només la química li impedia baixar el ritme.

—Un d'ells se'n va anar. —Va tornar a sonar la veu de Drareg. —Els altres parlen tímidament d'ell, no es van atrevir a preguntar-li per què, creuen que les dunes ja han d'haver-lo engolit... Diuen que estava infectat, d'alguna manera, per idees impossibles. Va intentar convèncer-los, va sentir la imperiosa necessitat de comprovar si en el seu planeta encara existeix una treva, un senyal, un jardí. No li segueixen, però lligen una cosa profètica en el seu pas: mentre hi haja algú capaç de travessar el desert i continuar buscant una eixida, el món no s'haurà acabat del tot.

—No els digues més. —va tallar O'not.

Els dos es van quedar en silenci, esperant que l'altre sentenciara el registre i tancara la comunicació fins més avant. El registre va arxivar un minut de completa estàtica abans que Drareg interrompera una última vegada, després d'haver pensat en el que O'not havia subscrit.

—Anem poeta. —va dir Drareg amb una rialleta. —Aquests quadres no es pintaran sols, ja tenim el que necessita el baró per a justificar la nostra estada.

—Fins sempre. —va sospirar O'not mentre activava el seu *speeder*, va pausar per primera vegada la caixa negra, i va sacsejar de la coberta el blanc hidrocarbur abans d'anar-se'n.

REMEMORADORS

Antoni Bellver Tirado

El neurocomunicador gritaba por el pasillo. Su tono frío y agudo alertó en milésimas de segundo a O'not, que solo estaba a un gesto somático de contestar. La conversación entre los dos testigos se inició, uno en la penumbra de las ruinas subterráneas, el otro en la superficie. Sus palabras estaban constreñidas por la evidencia de que todo estaba siendo recordado en la caja negra que ambos portaban.

—Drareg.

—O'not. ¿Cómo ha sido el registro bajo la arena?

—Aquí el mundo de antes solo ha cambiado de color. La ruina florece por dentro. Las especies que aún perduran han reclamado su espacio, el aire es tan distinto... húmeda y frágil, la vida insiste.

—No estás solo. —Drareg le cortó rápidamente. No era siquiera una pregunta, era una afirmación tan seca y polvorienta como el desierto que ambos llevaban pisando semanas.

—Viven tres. Y no se ocultaron al verme llegar. Se reúnen en torno a un árbol, le hablan en voz baja. Puede que estuviera ahí mucho antes que ellos. Y uno de ellos es quien lo ha sembrado todo. No hay capilla, no hay ofrendas elaboradas: solo horas por las que la luz se cuele, a duras penas, a través del techo dañado. Y aprovechan para bañar sus raíces con agua. Mientras el árbol siga en pie su mundo no habrá terminado del... —La señal se perdió por unos instantes.

Decenas de metros más arriba, una ciudad emergía del desierto como un cadáver enterrado a medias. Mientras Drareg esperaba recuperar la línea de comunicación, habló directamente a su caja negra.

—En los informes oficiales el planeta está inhabitado. —Técnicamente no mienten —pausó sus pensamientos—; para la Cofradía, esto no cuenta como vida—. Pero la vida perdura, aunque la gente de estas ruinas apenas se mueve; reducidas a mantas y huesos. Algunas ya solo cargan consigo sus historias. Esta ciudad parece una agonía prolongándose.

Drareg se giró de nuevo hacia las calles, convertidas en grietas polvorientas. Reconoció a algunos de los pobladores del lugar. Con ellos ya había tenido alguna charla. Dirigió su voz hacia el comunicador, donde O'not le esperaba.

—Aquí arriba lo más parecido son los escribas. Hay dos de ellos: uno ha podido enseñar al otro. Sostienen tablillas oxidadas y evitan los suburbios; la escasez los hace peligrosos. Escriben nombres en las paredes; los muertos, supongo. Graban su historia mientras apartan el polvo incrustado en los muros que aún se sostienen. También encontré una forma mínima de intercambio. He estado observando, sin interrumpir, cómo una figura vende dosis de agua, aunque no parecen tener moneda —con un gesto ínfimo ajustó el foco del sensor que sujetaba en su mano, capturando por última vez en su memoria el tema de su encargo—. Aun así, cómo no iban a decidir quedarse aquí, arropados por los restos; si lo único que les rodea es el desierto que se extiende en todas direcciones.

—Ni viento, ni ruido. La arena registra cada paso. Hay una urgencia en ella, como un grito de socorro. —sentenció O'not. La arena, una vez abandonadas las ruinas, se extendía hasta donde los escáneres más sofisticados podían intuir—. Llegamos tarde. No somos nosotros la ayuda que necesitan. Esa ayuda, directamente, no llegó ni llegará.

Perdido y sediento, un viajero arrastraba su cuerpo ceroso frente a las mismas dunas, las mismas rocas, los mismos amaneceres y terribles noches de Bélem, solo la química le impedía bajar el ritmo.

—Uno de ellos se fue. —Volvió a sonar la voz de Drareg. —Los otros hablan tímidamente de él, no se atrevieron a preguntarle por qué, creen que las dunas ya deben haberlo engullido... Dicen que estaba infectado, de alguna manera, por ideas imposibles. Intentó convencerles, sintió la imperiosa necesidad de comprobar si en su planeta aún existe una tregua, una señal, un jardín. No le siguen, pero leen algo profético en su paso: mientras exista alguien capaz de atravesar el desierto y seguir buscando una salida, el mundo no se habrá acabado del todo.

—No les digas más. —cortó O'not.

Ambos se quedaron en silencio, esperando a que el otro sentenciara el registro y cerrara la comunicación hasta más adelante. El registro archivó un minuto de completa estática antes de que Drareg interrumpiera una última vez, después de haber pensado en lo que O'not había suscrito.

—Vamos poeta. —dijo Drareg con una risita. —Estos cuadros no se van a pintar solos, ya tenemos lo que necesita el barón para justificar nuestra estancia.

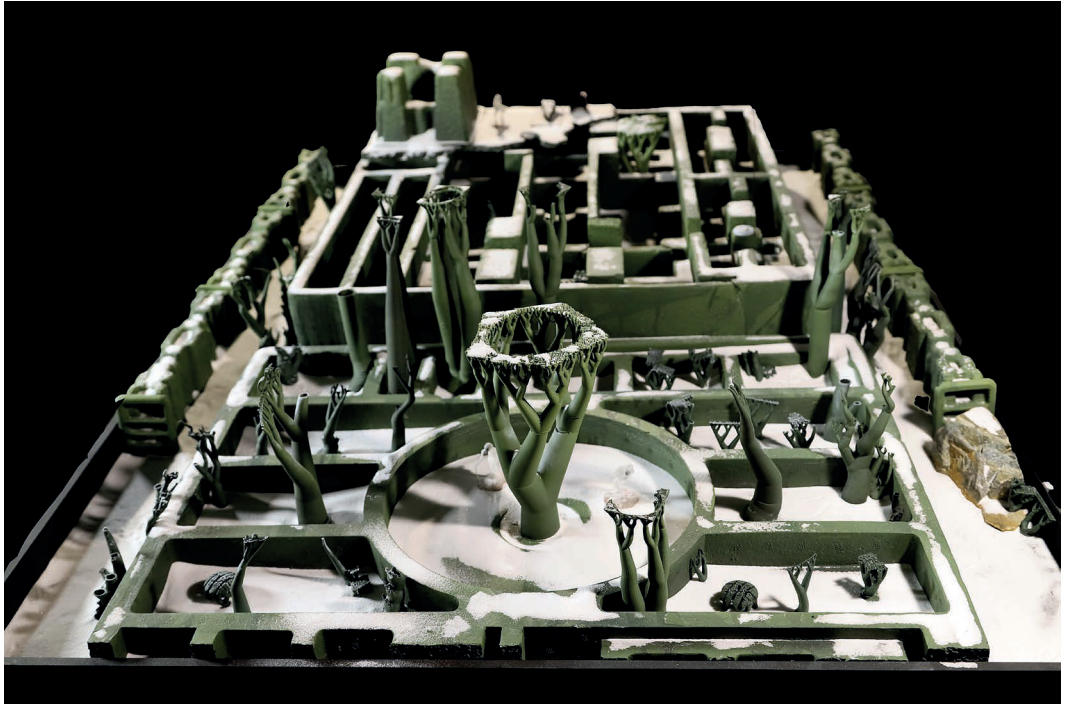
—Hasta siempre. —suspiró O'not mientras activaba su *speeder*, pausó por primera vez la caja negra, y sacudió de la cubierta el blanco hidrocarburo antes de irse.

REMEMORADORS

Dos-mil seixanta-u, 2026. Oli sobre llenç, 240 x 180 cm

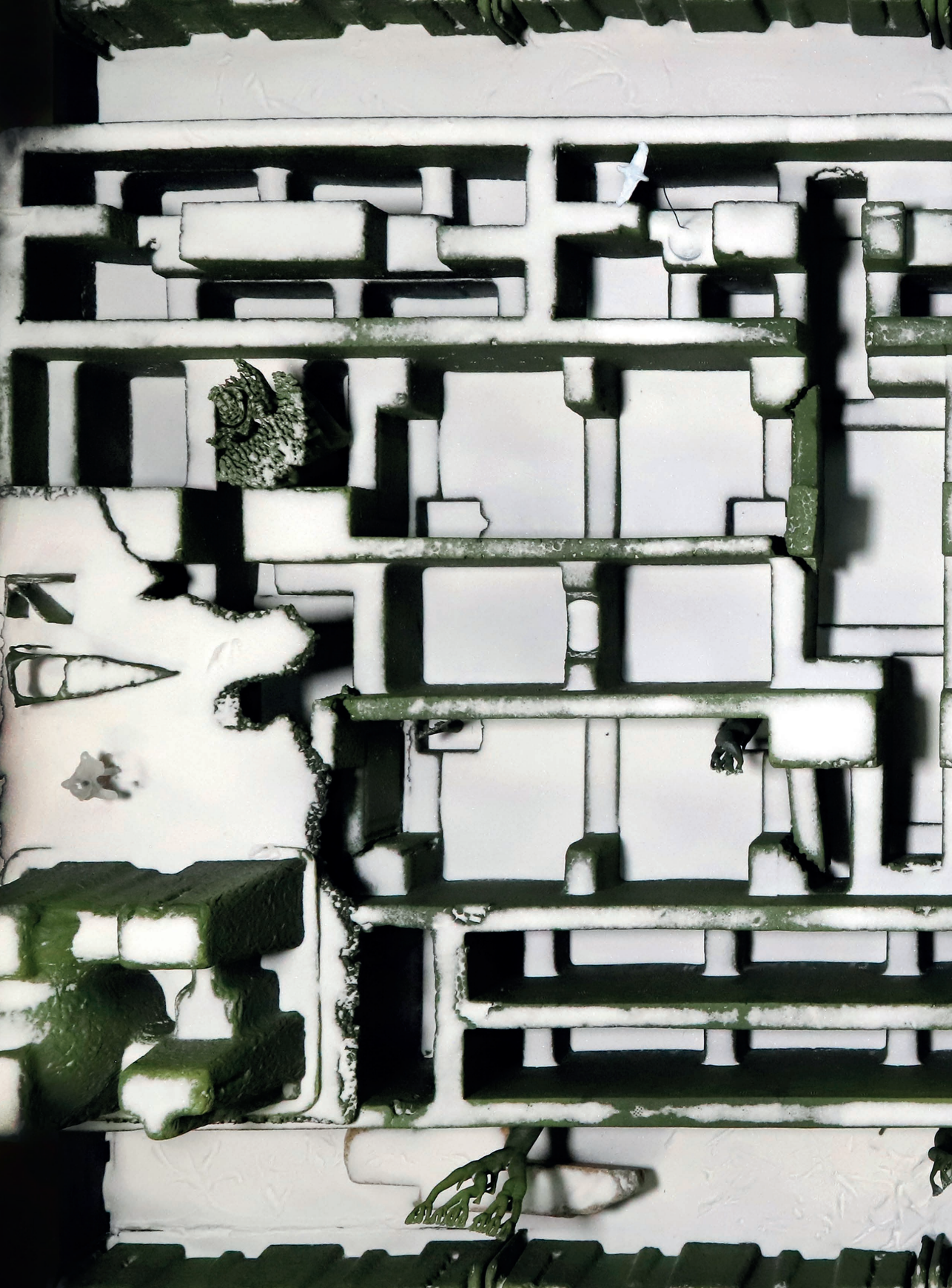

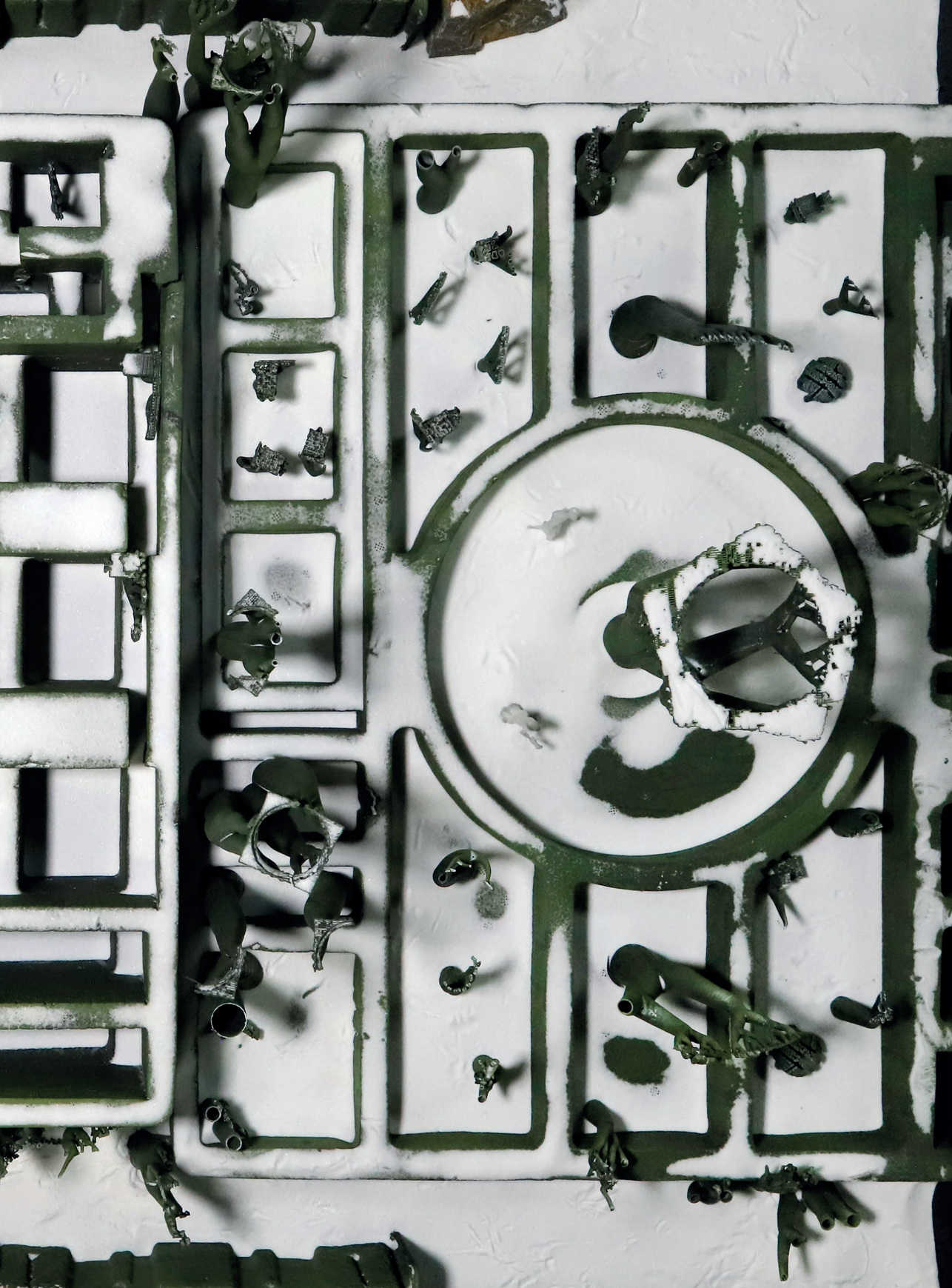
Ruins of Bélem, 2026. Tècnica mixta, 103 x 92 x 120 cm

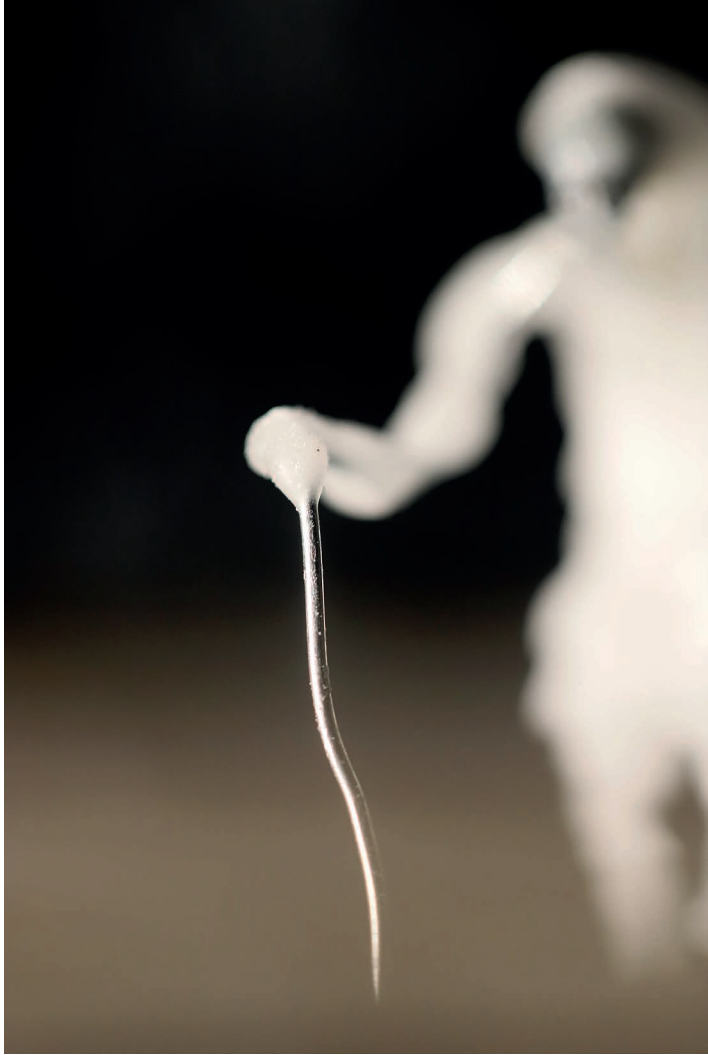

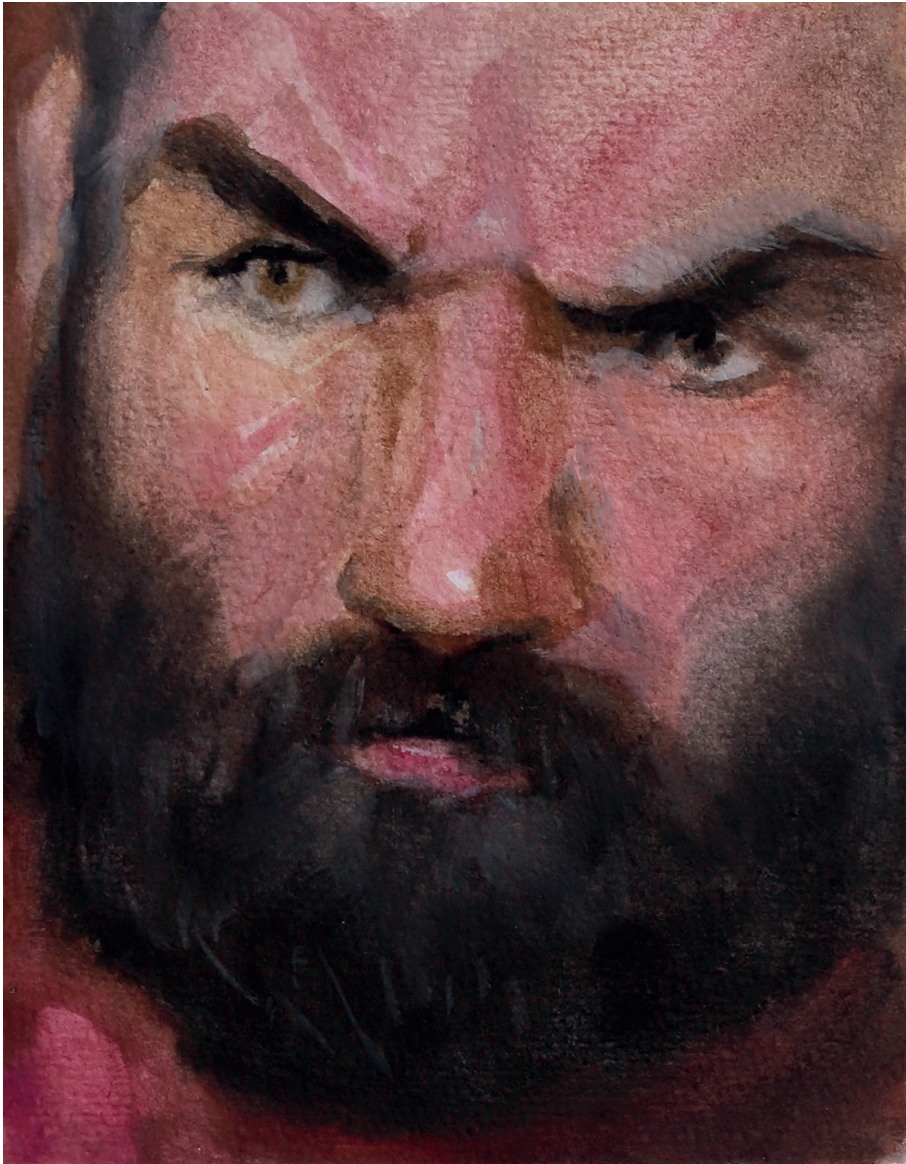

Rememorador, 2025. Aquarela sobre paper, 36 x 28,5 cm

Vista des de Samos, 2024. Oli sobre llenç, 50 x 50 cm

Streets of B el em, 2026. T cnica mixta, 124,5 x 152 x 240 cm

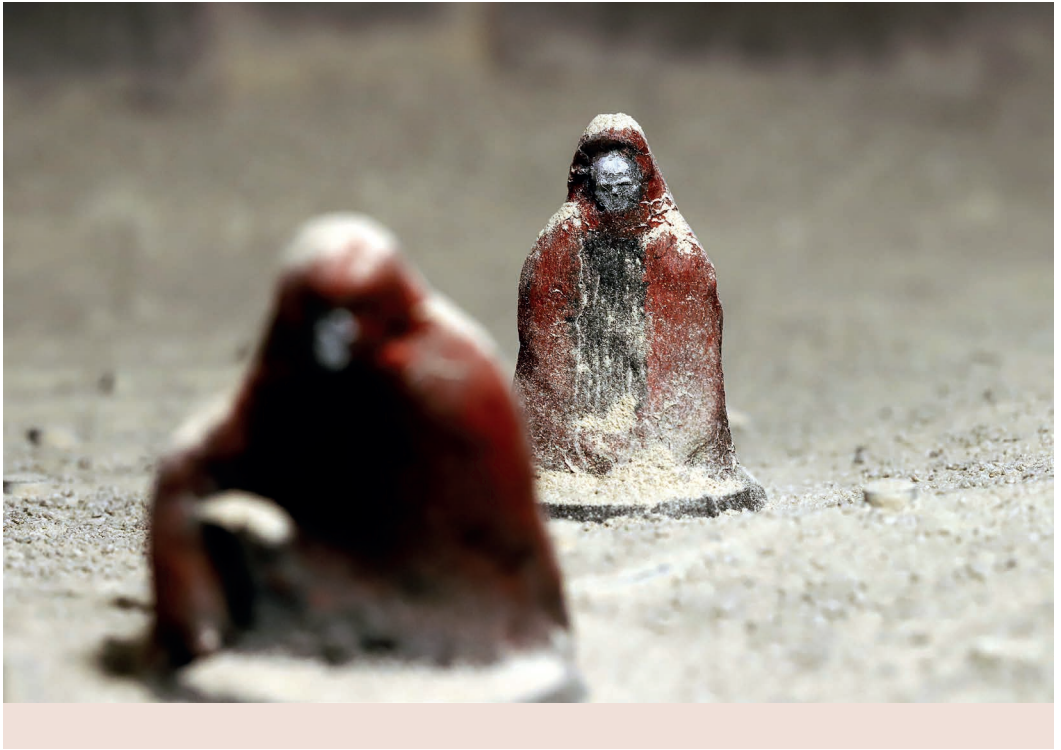

Barón, 2025. Aquarel•la sobre paper, 36 x 28,5 cm

Sands of Belém, 2026. Tècnica mixta, 103 x 120 x 152 cm

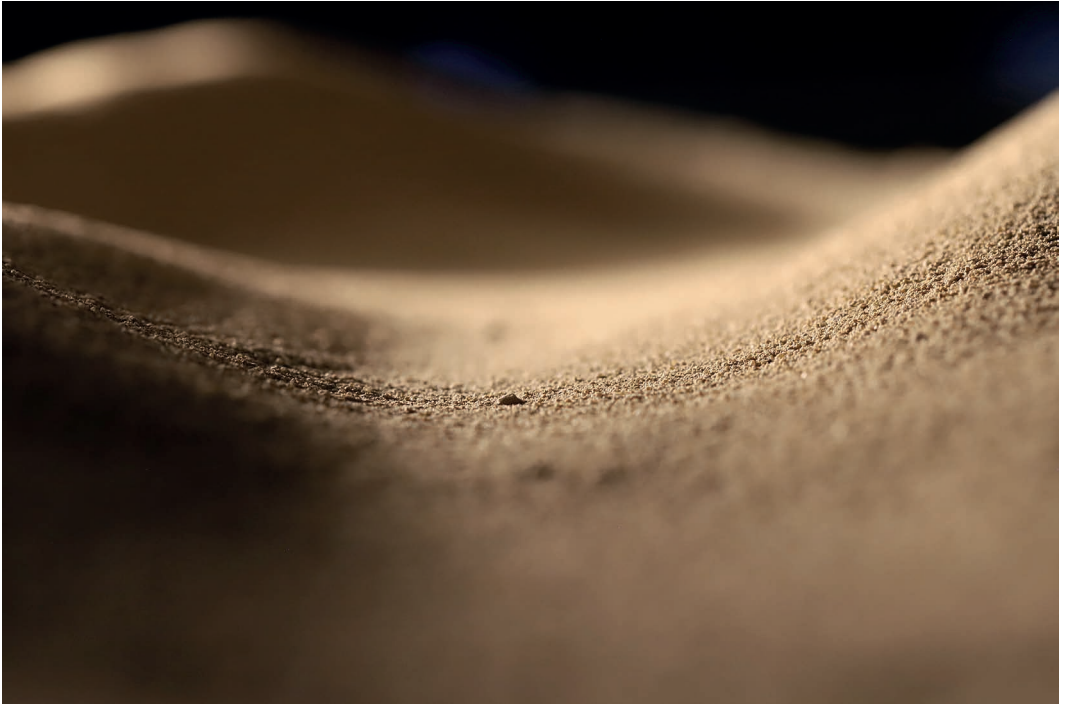

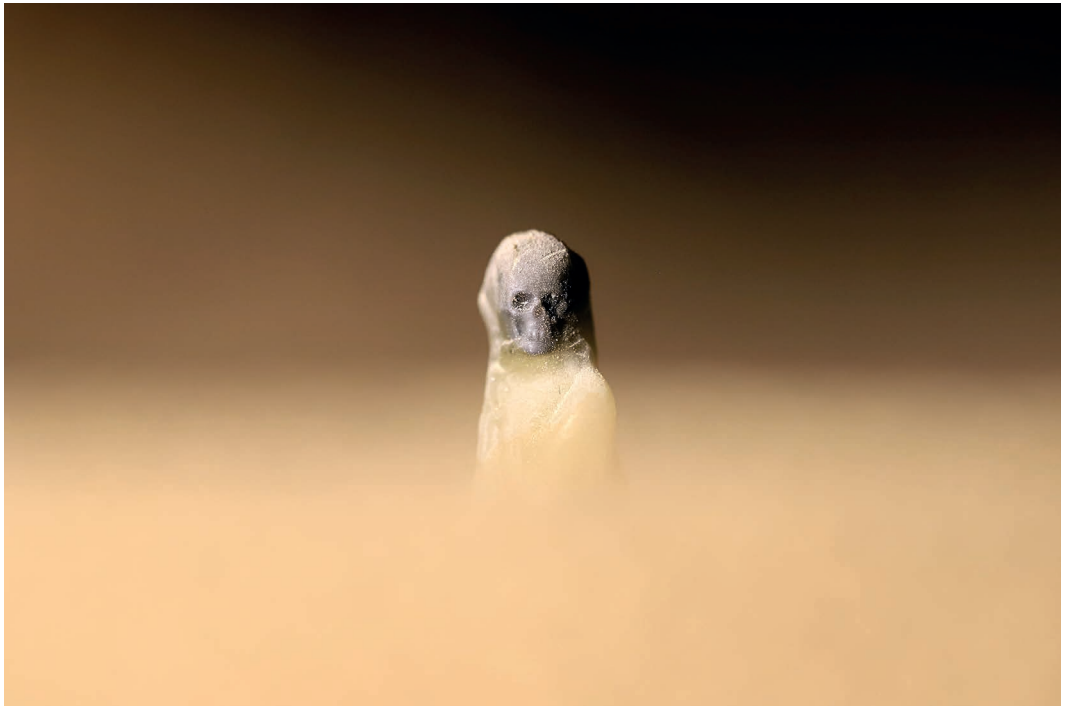

GERARD BOMBOI
Castelló de la Plana, 1994

CRÈDITS

Text: Antoni Bellver Tirado

Disseny i maquetació: Plom! Gràfic

Tipografia: Larida de Víctor Ortiz

Impressió: Impremta Sichet i Canós Impressors, Vila-real

Correcció lingüística: Regidoria de Normalització Lingüística

Direcció artística: Pascual Arnal

Departament de Museus de la Regidoria de Cultura
de l'Ajuntament de Vila-real

ISBN: 978-84-18108-62-4

Dipòsit legal: CS 117- 2026

Drets del text: Antoni Bellver Tirado

Drets de les imatges: Julián Barón

Drets d'aquesta edició: Ajuntament de Vila-real

Vila-real, febrer de 2026

Aquesta publicació ha sigut dissenyada amb la tipografia Larida de Víctor Ortiz.

Larida és una tipografia concebuda com una reinterpretació contemporània de les fonts *sans serif* clàssiques. Larida s'inspira en les possibilitats de la tipografia digital. S'adapta eficaçment a un ampli ventall d'aplicacions, la seua versatilitat s'expressa a través d'estils que es poden utilitzar en text i *display*.

Dissenyada per a poder crear logotips clars i identificables alhora que funciona en entorns web, editorials, cartells i identitats, és capaç de conuiu-harmonicament amb els elements gràfics creats per a aquesta i el seu entorn.

Víctor Ortiz
Dissenyador gràfic i tipògraf

Esta publicación ha sido diseñada con la tipografía Larida de Víctor Ortiz.

Larida es una tipografía concebida como una reinterpretación contemporánea de las fuentes *sans serif* clásicas. Larida se inspira en las posibilidades de la tipografía digital. Adaptándose eficazmente a un amplio abanico de aplicaciones, su versatilidad se expresa a través de estilos que pueden utilizarse en texto y *display*.

Diseñada para crear logotipos claros e identificables a la vez que funciona en entornos web, editoriales, carteles e identidades, es capaz de convivir armónicamente con los elementos gráficos creados para ella y su entorno.

Víctor Ortiz
Diseñador gráfico y tipógrafo

EXEMPLAR GRATUÏT. PROHIBIDA LA SEUA VENDA

el convent
espai d'art

TEST

Ajuntament
de Vila-real

LNVRSXXI

La nova Vila-real del s.XXI

Solidària Inclusiva d'Oportunitats Sostenible Innovadora

Junts

Vila-real

avança